

PÄÄSIÄINEN

(Kaarle Kurki-Suonio, puheenvuoro Lauttasaaren seurakunnassa palmusunnuntaina 1967)

1 Kor. 15:19, 20.

"Jos olemme panneet toivomme Kristukseen ainoastaan tämän elämän ajaksi, niin olemme kaikkia muita ihmisiä surkuteltavammat. Mutta nytpä Kristus on noussut kuolleista, esikoisena kuoloon nukku-neista."

Tässä on kristinusko äärimmilleen kärjistettynä. Näiden sanojen merkitystä on syytä tarkkaan ajatella. Ihminen voi kokea elämässään auringon sammumisen, joka tuntuu lopulliselta ja joka on lopullinen ilman tätä sanaa. Siinä, missä mikään muu ei enää voi luoda toivon kajastustakaan, tämä sana antaa aavistaa, että aamu sittenkin koittaa, että "lohdutus" ja "ilo" sittenkin merkitsevät jotakin, jonka vielä voi kerran oppia ymmärtämään. Siinä on pääsiäisen evankeliumi. Tässä sanassa on yhtäaikaa evankeliumin hullutus ja sen voima.

Hullutus on se, että ylösnousemus on mahdotonta. Nykyaikainen ihminen ei voi uskoa sellaiseen. Ja kaikkina aikoina ovat juuri sellaiset ihmiset pitäneet itseään nykyaikaisimpina, jotka eivät ole voineet ja tahtoneet uskoa ylösnousemukseen. Tämän päivän nykyaikaisella ihmisellä on kuitenkin olevinaan myös perustelu, tiede, joka ei tunne ylösnousemusta. Uskotaan, että tiede selittää kaiken, eikä huomata, että se lopultakin pystyy vastaamaan vain itse tekemiinsä kysymyksiin, jotka sen on vieläpä hyvin huolellisesti muotoiltava, jotta se voisi niihin vastata. Eikä yksikään näistä kysymyksistä ole eikä voi olla elämän ja olemassaolon syvimpiä perusteita koskevaa, niin kuin on tämä sana. Mutta siinähan juuri hullutus onkin, ettei parhainkaan inhimillisen järjen tutkimus, sen älykkäinkään saavutus pääse käsiksi tämän sanan meille asettamiin kysymyksiin, tai paremminkin sen antamaan vastukseen.

Tämä sana: **"kaikkia muita ihmisiä surkuteltavammat"**, osuu hyvin keskelle hullutuksen ongelmaa, ja koskee jollakin tavalla kaikkia ihmisiä. Se siteeraa niiden ihmisten ajatuksia, jotka eivät ymmärrä, että meillä on ylös noussut, elävä Herra: – Olette kristityt kaikkia muita surkuteltavammat. Eihän teillä ole muuta kuin itsepetos, toiveajattelu ja oma farisealaisuutenne, ettekä niiden vuoksi näe elämän todellisuutta. – Samalla tämä sana on varoitus meille, jotka usein haluamme keskittää seurakunnan tehtävän tähän maailmaan, pelkästään maanpäällisten tarpeiden tyydyttämiseen, maallisen hädän ja tuskan lievittämiseen. Yhdymme helposti seurakunnalle ja sen Herralle osoitettuun huutoon: "Miksi tämä haaskaus. Olisihan voiteen voinut myydä ja antaa rahat köyhille" ja unohdamme kenen kanssa niin huudamme. Sen sana on varoituksen sana meille myös silloin, kun eräiden uskonnon-

psykologien mukana alistumme puhumaan uskonnollisista tarpeista, ikään kuin ne olisivat meidän tavallisiin maallisiin tarpeisiimme rinnastettavia tarpeita, joita tyydyttämällä voimme tehdä elämämme täällä miellyttävämmäksi. Terävyydessään tämä sana on myös rohkaisun sana meille, joille usko ylösnouseeseen Herraan Jeesukseen joskus tuntuu niin sanomattoman vaikealta ja joiden toivo niin helposti kääntyy epätoivoksi.

Varsinainen evankeliumin voima on kuitenkin jatkossa: **"Mutta nytpä Kristus on noussut kuolleista, esikoisena kuoloon nukkuneista."** Kristus on voittanut kuoleman. Mahdoton on tapahtunut. Hän on noussut ylös. Ja hän on noussut kuolleista esikoisena, mikä merkitsee, että hän on ensimmäinen, tiennäyttävä, ja että muut tulevat perästä, mekin. Hänen ylösnousemuksensa on lupaus, että meilläkin on ylösnousemus, jälleennäkeminen rakkaittemme kanssa. Hänen ylösnousemuksensa on samalla todistus siitä, että tämä lupaus myös kerran varmasti täyttyy.

***

Tilaisuudessa lausumani alkusanat:

Rakkaat veljet ja sisaret. Saanhan sanoa näin. Olemmehan kaikki yhtä perhettä Herramme Jeesuksen kautta, joka on sanonut: "Siitä kaikki tuntevat teidät minun opetuslapsikseni, jos tällä on keskinäinen rakkaus".

Minulle lausuttiin toivomus, että sanoisin teille jonkin henkilökohtaisen sanan. Minun sanottavani on todellakin hyvin henkilökohtaista. Tämä sana, jonka edessä me nyt olemme, pakottaa minut siihen. Tunnustan teille, että minulla oli hyvä halu kieltäytyä sanomasta yhtään mitään. Olen niitä tavallisia ihmisiä, joilla on olevinaan niin kiire omien puuhiensa kanssa, ettei muka ole aikaa mihinkään. Mutta, kun sanottiin, että aiheena on tämä Raamatun kohta, niin se iski minuun ja vaikenin. Sillä tämä kohta, nimenomaan juuri tämä, on syöpynyt sisimpääni, kaiverrettu sinne kirvelevin kirjaimin, lähtemättömästi elämäni suurimman tuskan ja pimeyden päivinä viime vuoden huhtikuussa. Tähän sanaan keskittyy minulle enemmän kuin mihinkään muuhun asiaan maan päällä rakkaan poikani muisto, hänen, jonka yllättävä äkillinen lähtö luotamme juuri viime vuoden pääsiäisenä tältä paikalta ilmoitettiin. Ymmärtäkää siis, että olen tämän sanan edessä niin vakavissani kuin kenenkään on mahdollista olla. Toivon, ettei kenellekään sen sanomaa tarvitsisi sillä tavoin opettaa ja sen sisällöstä sillä tavoin muistuttaa kuin minulle piti.

Jos sanon, että tämä sana on minua lohduttanut, pelkään sanovani liikaa ja puhuvani ohi totuuden, mutta ainakin se eräänä hetkenä silmiini osuneena äkkiä kirkasti minulle, että minulla ja kaikilla meillä on lupaus ja toivo keran odottavasta lohdutuksesta, joka on lopullinen.

Tässä sanassa on yhdellä miekanterävällä lauseella sanottu kristinuskon ydin. ...